

Årsmøde for foreningen

Retten til Liv

tirsdag den 8. september 2020, i Herning Bykirke, Poppelvej 3a

Arbejdsberetning fra sekretariatet

v. landssekretær Ellen Højlund Wibe

Abort i det store perspektiv

Jeg lægger ud med helikopterperspektivet: Hvad er der sket på abortområdet siden sidste årsmøde? Det kan kun blive i små dryp, og der er - som sædvanlig kunne man næsten sige - både lyspunkter og det modsatte.

Det var et lyspunkt, da det i slutningen af 2019 kom frem, at i forbindelse med det planlagte **supersygehus i Flensburg**, ville provokeret abort *ikke* blive tilbudt (kun i tilfælde af fare for morens liv). Det var det katolske Malteser-hospital, den ene part i sygehussammenlægningen, der stod fast på, at deres opgave var at beskytte livet helt fra undfangelsen. Det gav anledning til store protester og avisoverskrifter, men hospitalsledelsen lod sig ikke vælte omkuld af tidsånden og det politiske korrekte. Meget opmuntrende - og så på vore breddegrader!

Det var også på den ene side opmuntrende, at et konservativt parti i **Slovakiet** i slutningen af 2019 fremsatte et forslag om, at abortsøgende kvinder skal se en ultralydsscanning af sit foster og høre fosterets hjertelyd, før hun kan få tilladelse til abort (Slovakiet har ligesom Danmark fri abort frem til 12. uge). Forslaget blev desværre stemt ned af det slovakiske parlament, men ikke mindst var det forstemmende, at **Amnesty International** - igen! - blandede sig med en underskriftindsamling, der skarpt tog afstand fra forslaget. Endnu et eksempel på en hæderkronet international organisation, hvis erklærede mål det er at forhindre alvorlige krænkelse af menneskerettighederne - og så svigter de de allersvageste, de ufødte.

I den amerikanske delstat **Kentucky** gik det heldigvis bedre, da en sag om at ændre deres lovgivning, som svarer til det forslag, der blev fremsat i Slovakiet, kom for Højesteret i USA. Deres lovgivning blev anerkendt; scanningsbilledet og hjertelyden blev set som en del af et informeret samtykke.

Vi er stadig i 2019, hvor **Planned Parenthood** (USA's største abortudbyder) med tidligere statsanklager **Kamala Harris** i spidsen, **lægger sag an** mod den journalist, som ca. 5 år tidligere med skjult kamera havde afsløret Planned Parenthood's uhyggelige handel med fosterdele fra aborterede fostre. Afsløringen skabte med god grund negativ omtale af Planned Parenthood i brede kredse. Men nu forsøgte man at dreje pilen 180 grader, væk fra sig selv, med en anklage overfor journalisten om, at han skulle have overtrådt en statut for fortrolige optagelser.

Den modige journalist gav imidlertid ikke op, men sagsøgte nogle måneder senere, i dette forår, Kamala Harris og Planned Parenthood for uretmæssigt "at bruge Californiens videooptagelseslov som et politisk våben til at undertrykke et upopulært budskab".

Kamala Harris - måske ringer der en klokke hos nogen? Jo, det er hende, som den demokratiske

præsidentkandidat, katolikken Joe Biden, (der siger, at han personligt er imod abort), har valgt som sin vicepræsidentkandidat...

Da Storbritannien i 1967 indførte sin nuværende abortlov med adgang til abort frem til 24. uge, modsatte det Nordirske lokale parlament sig denne lovgivning (ligesom Færøerne har gjort ift. Danmark), og det ufødte barn har nydt fuld beskyttelse i **Nordirland** – lige indtil 1. april i år! Parlamentet i London lykkedes (efter manges års ihærdig indsats) i at få gennemført deres egen lovgivning hen over hovedet på lokalstyret og til trods for store protester. Hvor er de demokratiske spilleregler blevet af? Ikke nok med at der nu er fri abort frem til 12. uge og i særlige tilfælde frem til 24. uge. Men ved alvorlige handicap er der ingen grænse sat, dvs., helt frem til fødslen er det muligt! Jo, det har været et sorgens forår i Nordirland.

Så var det anderledes et lyspunkt, at **et borgerinitiativ i Polen** imod abort af handicappede (som er tilladt i det ellers abortrestriktive land) nåede frem til behandling i det Polske Parlament til trods for stærke protester fra omverdenen.

Også i Danmark har abort og handicappede fyldt på flere parametre. 2019 blev det år, kom det frem for nylig frem, med det laveste antal børn med Downs, der kom igennem nåleøjet. 18 blev det. 150 andre blev aflivet samme år.

Jeg blev i sidste uge ringet op af en italiensk journalist, og han spurgte bl.a. ind til mentaliteten bag denne udvikling i Danmark. Mit svar blev noget i retning af, at i jagten på det perfekte liv passer et Downs barn ikke ind. Det forstyrrer glansbilledet – og bekvemmeligheden. Og bag det hele står der et hold af fagfolk, politikere osv., som har manipuleret os til at tro, at det er en human og naturlig beslutning at fjerne dem i mors liv – alt imens samfundet sparer penge. Det sidste siges ikke højt. Jeg fortalte dog også journalisten, at der er en svagt stigende tendens til et opgør med denne mentalitet; lidt flere forældre vælger faktisk deres Downs barn til.

DR havde tilbage i 2019 en serie: ”Ingen er perfekt”, som bidrog til et positivt syn på mennesker med Downs og deres bidrag til omgivelserne. Det var også i 2019, at TV2 viste den fine serie: ”Skal vores barn leve eller dø?” Udsendelsen var karakteriseret ved en respekt for det sårbare, handicappede ufødte menneske og en respekt for de forældre, som valgte at beholde det. Vi var et par stykker fra Retten til Liv, som kvitterede med en positiv feedback til folkene bag udsendelsen. Det skulle vi måske blive bedre til, når ellers anledninger er der.

Og endelig var der også i januar i år en udsendelse ”Abort eller baby”, hvor fokus var på kvindens sårbarhed ifm. uplanlagt graviditet, og det at abort er svært. Vi havde næppe set det fokus for 20 år siden (eller mindre).

Retten til Liv – siden sidst

Det er på tide at lande med helikopteren og kigge på, hvad Retten til Liv har bedrevet siden sidste årsmøde, set fra landssekretærens vinkel. Især Kerstins (kommunikationssekretæren) og mit arbejde lapper ind imellem lidt ind over hinanden, så vi har på forhånd fordelt det imellem os efter, hvem der har haft mest berøring med det.

Aktionsudvalgets opgave er at eksponere abortsagen; nå ud til manden (m/k) på gaden med sagen.

Der lægges mange frivillige kræfter i *også* det udvalg, tak!

Nogle gange går det ikke helt efter planen. Det er **'bortadoptionenkampagnen'** et godt eksempel på, men det vil Kerstin komme mere ind på i sin beretning.

Vi genoptog først på året sidste forårs vigtige bønnekampagne, ”**40 Dage for Livet**”. Det var næsten ren genbrug (lidt justering af bønnehæftet), opfordring ud til (næsten) de samme kirker osv. om at være med. Midt i det hele kom Coronakrisen og lukkede al kirkelig aktivitet ned og dermed også muligheden for at sprede hæftet ad den vej. Men det var dog nået ud til en del inden da, og vi ved, at der blev bedt bønner med inspiration i hæftet også dette forår. Bønnen fortsætter, med eller uden bønnehæftet.

I foråret 2019 fik jeg en henvendelse fra TV-værten **Signe Molde** (dvs. en af folkene bag hendes udsendelser). Om vi ville medvirke i en **udsendelse**, hvor ideen var et møde mellem Signe Molde og nogen, der repræsenterede en holdning, hun var meget uenig i. Abortmodstandere skulle være de første. Vi tyggede en del på den. Ville hun gøre os til grin? Eller gøre grin med et sårbart tema? Vi nåede frem til en fornuftig aftale om ’spillereglerne’. En sådan mulighed for at komme ind i de danske TV-stuer med vores holdning ville være for dumt at lade gå fra sig, uanset Signe Moldes personlige aftryk på udsendelsen og vinklingen.

Sidste år i august blev det optaget på 3 forskellige lokationer (Abortmindelunden bl.a.). En flok unge, dygtige mennesker og så mig. Mads Dahl (en af de unge som medvirker) og jeg har set den (i en ufærdig version). Vi tror på, at der kan komme noget konstruktivt ud af den – og sandsynligvis også en del debat! Alt tyder på at den kommer på den 22. oktober (i al fald den uge, 43).

Vi ruster os til debatten, bl.a. ved at være klar med en håndfuld **videointerviews**, som kommer på de sociale medier i umiddelbar forlængelse af udsendelsen. ”**Forstå mig ret**” er overskriften for konceptet. Igen er det nogle af de unge, der er trådt til, og som har fundet sig en samtalepartner, og så har de en dialog om abort hen over 20-30 minutter. Ikke nødvendigvis med en, de deler holdning med, faktisk helst ikke. Vi forsøger med disse interviews at leve op til den ægte dialog, hvor vi giver tid til, at begge parter kan udfolde sit synspunkt og stille uddybende spørgsmål til hinanden. Vi håber med dette at skabe præcedens for, hvordan abortdebatten kan føres på en redelig måde og med tid og med tid og rum til at komme mere i dybden. Vi får så også selv lejlighed til at uddybe det, som der ikke blev mulighed for i udsendelsen med Signe Molde.

Vi har også en plan mere som opfølgning. Vi vil ud på gadeplan med dialogen. Så om lørdagen, dvs. to dage efter udsendelsen, mens der måske kører en debat på de sociale medier, stiller vi os op på gågaden i Aarhus (sandsynligvis) med et par af vore roll ups (og måske et sofa-arrangement, kaffe på kanden ol.). Og så håber vi på en ”forstå mig ret”- dialog dér med... hvem som helst! Så denne pakke, udsendelse og vores opfølgning, bliver altså årets aktion.

Vi er også i gang med planer for 2021, i København først på året... mere siger jeg ikke nu.

Bag vores **video-/hvervekampagne** i juni stod Begejstringsudvalget, endnu et udvalg med gode, frivillige kræfter. Kerstin vil også sige noget om den, så mit bidrag skal bare være, at det var en opmuntring at så mange af dem, jeg henvendte mig til, op imod 30 i alt, gerne ville medvirke med *deres* vinkel på, hvorfor abortsagen er vigtig og ikke må forsømmes. Vi gentager kampagnen til november, i en knap så intens udgave, bredt ud over en længere periode og suppleret med en håndfuld nye folk.

Ved sidste årsmøde lancerede vi vores nye **talerkorps**. Jeg fik mange positive tilbagemeldinger, da jeg sendte muligheden ud i diverse kristelige sammenhænge. Og en del har også været ude at tale i regi af dette tiltag. Men jeg har ikke det fulde overblik over, hvor mange det drejer sig om, for ikke alle på listen husker at melde tilbage, som vi lagde op til. Det vigtigste er jo også, at de kommer ud med sagen rundt omkring i landet, og vi er meget taknemmelige for de 22, der har stillet sig til rådighed på listen.

I har i medlemsbladet kunnet læse om biograffilmen **Unplanned**, om Abbey Johnson, der arbejdede på en abortklinik, men hvor virkeligheden en dag gik op for hende, og hun blev siden en vigtig støtte i prolife sammenhæng. Vi har længe haft planer om at bruge filmen i Danmark; den kan flytte noget, tror vi. I samarbejde med vores færøske søsterorganisation, Provita, har vi (læs: de) drøftet rettigheder med filmselskabet bag og fået det landet på en rimelig pris. Det skulle være i fællesskab med andre lande i Norden. En har også meldt sig frivilligt til at tekste den til dansk og er langt med det. Men nu står det hele på standby og har gjort det lidt for længe. Det kniber med at få den landet omkring rettighederne, og hvad det eller er. Rigtig ærgerligt. For tiden går jo, og den store medieopmærksomhed fra dengang, den kørte i de amerikanske biografer, er for længst overstået. Vi må se, hvor den lander.

Vi er meget taknemmelige for den store økonomiske opbakning, vi fik i foråret til vores nye **ungdomsmedarbejder-stilling**. Det er tydeligt, at andre end os har set behovet. Næste generation, der skal med ind i kampen for de ufødte. Fra ung til ung.

Jeg har sendt stillingsopslaget ud til over 30 personer med god kontakt til unge mennesker og bedt dem formidle stillingen ind i deres netværk og selv tænke med i, hvem der skal ha' et prik på skulderen. De sociale medier er selvfølgelig også taget i brug. Nu venter vi bare - og *beder* om, at den rette person må dukke op til denne pionerstilling.

Jeg har næsten ikke nævnt **Corona**! Måske fordi vi ikke blev ramt af det i særlig grad. Jo, vi gik jo glip af et vel planlagt årsmøde og må nøjes med denne skrabede udgave uden et spændende foredrag osv. Vi gik også glip af et par gode stand-muligheder på kristne lejre. Andre møder blev også aflyst. Men bortset fra mere fredelige dage uden ud-af-huset-opdrag, så har vores arbejde kun i mindre grad været påvirket af Corona-situationen. Skoleeleverne skulle stadig skrive opgaver, bl.a. om abort, selvom der var færre henvendelser end der plejer, dog mange i efteråret.

Til sidst skal der lyde en stor **tak**. *Tak* til alle frivillige, der arbejder med i diverse udvalg ol., men ikke mindst også den mere usynlige, lige så vigtige indsats.

Tak til min gode bestyrelse. Bestyrelsesmøder over nettet var en god nødløsning, men bestemt ikke det samme som at mødes og *mærke* fællesskabet i kampen.

Sidst, men ikke mindst: *tak* til mine gode kolleger, med Jes som en dygtig og hyggelig, ny medspiller på holdet siden sidst.